

nævne, nemlig den, at der i de paagældende Communerad skal være en af Kongen beskikket Formand, hvad der ikke er i Landcommunerne, og at det synes mindre — ja, hvad skal jeg kalde det — tiltalende, at en saadan af Kongen beskikket Formand skal indanke Sagerne til et Amtsråd istedetfor at indanke dem til Indenrigsministerens Afgjorelse. Naar den ærede Indenrigsminister har sagt, at Amtmanden hidtil har været den, til hvem saadanne Sager ere blevne indankede, og at man maatte antage, at Amtsrådets øvrige Medlemmer plus Amtmanden maatte have ligesaa megen Indsigt i disse Forhold som hidtil Amtmanden alene, saa troer jeg ikke, at dette vil være Tilfældet. Man kan meget godt tiltroe Amtmanden Interesse for og Kundskab til disse Forhold, f. Ex. til saadanne Forhold, som finde Sted i Frederiksberg Commune, uden at det derfor er givet, at hans Kundskab og Mening vil blive det tilfidsst Afgjorende, idet de øvrige Medlemmer af Amtsrådet jo nemlig kunne være af en modsat Mening af den, som Amtmanden har, uden at hans Mening kan trænge igjennem. Jeg troer derfor ikke, at der vil være noget Synderligt vundet ved, at de omhandlede Communer med Hensyn til Indankning af deres Sager skulle staae under Amtsrådene. — Hvad det sidste Stykke af § 34 angaaer, skal jeg paa givne Foranledning yttre, at det for Frederiksberg Communes Vedkommende forsaavidt vil være temmelig ligegyldigt, hvad enten der kommer til at staae, at de Communer vedkommende Regnskaber eller et Uddrag af dem skulle offentliggøres ved Trykken, efterat de ere blevne paafjendte, eller dette ikke kommer til at staae der, thi jeg troer, at der altid i denne Commune vil være et saadant Dnske hos dens Medlemmer om at see, hvorledes Communen bliver bestyret, at dens Regnskaber ville blive trykte. Men derimod troer jeg rigtignok, at der blandt de andre af de her omhandlede Communer gives enkelte, for hvem et saadant Paabud vilde være meget trykkende. Det er netop af et af Udvalgets Medlemmer blevet anført, at for hans Communes Vedkommende var dette Tilfældet. Jeg antager, at fra en Commune som Løg-

stør vilde det Papir, som brugtes til at trykke et saadant Regnskab paa, være langt bedre anvendt, naar man ikke trykkede det derpaa. Grunden til, at vi mene, at man ikke skal paalægge de vedkommende Communer dette, er altsaa, som sagt, at enkelte af dem ikke ønske at tvinges dertil, men tværtimod i høi Grad ønske at blive frie derfor.

Tobiesen: Jeg skal blot i Anledning af den Oplysning, som den ærede Minister nys gav om Grunden til, at han var saa villig til at gaae ind paa Overligningscommissioner for de omhandlede Communer, bemærke, at forelaa der en Misforstaelse af Grunden fra min Side, saa var denne dog virkelig i høieste Grad foranlediget af den høitærede Minister selv; thi i hans Haand havde det jo staaet, da Lovforslaget blev forelagt, at gjenneføre sin stærke Tilhøielighed til at befrie de kommunale Autoriteter fra at have med Ligningsvesenet at gjøre ved strax at have optaget Bestemmelser om saadanne Overligningscommissioner i Lovforslaget. Naar dette ikke var skeet, saa havde man, da Indenrigsministeren ellers ikke har vist sig saa villig til at gaae fra Landcommunallovens Bestemmelser til Kjøbstadcommunallovens Bestemmelser, Grund til at forudsætte, at naar han nu gif ind paa saadanne Overligningscommissioner, saa var Uarsagen den, at han erkjendte, at de vilde udføre dette Gjerning ikke saa lidt bedre end Amtsrådene. Det er allerede af det ærede sidste Medlem blevet yttret, at Amtsrådene ikke kunne antages at have en ligesaa god Indsigt i saadanne Anliggender som Amtmanden. Amtmanden har jo dog kun een Stemme i Amtsrådet, respective $\frac{1}{9}$ eller $\frac{1}{11}$ af Amtsrådets Stemmer, og, om end Amtmanden er dets Formand, saa tør man dog ikke antage, at Amtsrådets valgte Medlemmer i den Grad ville være ledede af Formanden, at de ubetinget ville følge ham, fordi han har en eller anden særlig Indsigt, og fordi han er det eneste Medlem, der har den, og er det eneste Medlem, som man kan vise hen til i Amtsrådet som den, der skal have denne Indsigt. Amtsrådene ville derfor heller ikke kunne ventes at afgjøre saadanne Sager saa godt, som man